

重生之超神二哈

เกิดใหม่ ทั้งที ดันเป็น ฮัสกี หน้าโง่ เนี่ยนะ?

8

中二大叔 เขียน บ๊องแบ็ก แปล KORN วาด

บทที่ 420 โบว์ลิง

เซว้ซงรับคำต่อทันที “ใช่เลย! ฟีสวี แชนนายดูไม่ได้ใหญ่อะไรเลยนะ ทำไมถึงมีแรงเยอะขนาดนี้ล่ะ ผึกมายังไงเนี่ย”

“เอ่อ...คงเป็นความแตกต่างด้านสภาพร่างกายของแต่ละคนมั้ง” สวีมี๊วตอบส่งๆ ไปประโยคหนึ่ง ก่อนหยิบลูกธนูออกมาอีกดอก แล้วเอ่ยถาม “อย่ามี๊วแต่มองจันสิ เล่นต่อกันเถอะ”

เซว้ซงพูดอย่างสนใจ “ฟีสวีเก่งขนาดนี้จะให้เล่นอะไรล่ะ ยังไงพวกเราก็ก๊แพ่แน่ๆ ...”

เขาหันไปมองลูกธนูที่ตัวเองยิงไว้ก่อนหน้านี้ นั่นคือดอกที่ได้คะแนนน้อยที่สุด แคว้งหัวเท่านั้น

เฟิงหลิงชินกลับพูดว่า “อย่าเฟิงท้อสิ! ต้องยิงครบสิบดอก ถึงจะตัดสินแพ้ชนะ ทุกคนเล่นต่อ!”

อีกคนหนึ่งชื่อไต้วี่เซี่ยวพูดติดตลกกึ่งจริงจังว่า “ใช่ๆ! ถึงสวี่มั่วจะเก่ง แต่จะจ้างได้กี่ครั้งก็ยังไม่รู้เลยนี่ คันธนูเขาควาย เป็ลื่องแรงมากนะ!”

จากนั้นทุกคนก็กลับไปยังตำแหน่งยิงของตัวเอง แล้วเริ่มยิงธนูต่อ

ครูต่อมา...

ปัก...

เสียงเบาๆ ดังขึ้น ลูกธนูดอกที่สิบของสวี่มั่วพุ่งปักลงบนเป้า เพียงแต่แทบมองไม่เห็นจุดศูนย์กลางของเป้าหมายแล้ว... เพราะถูกกลุ่มลูกธนูปักจนอัดแน่นเต็มไปหมด

นอกจากลูกธนูดอกแรกที่ยิงทะลุเป้าไปแล้ว ลูกธนูอีกเก้าดอกของสวี่มั่วล้วนปักลงตรงจุดศูนย์กลางทั้งหมด!

คนอื่นๆ ก็ยิงเสร็จแล้วเช่นกัน เป้าของแต่ละคนเต็มไปด้วยลูกธนู เพียงแต่จำนวนวงมากน้อยแตกต่างกันไป คนที่ทำได้ดีที่สุดคือเฟิงหลิงซินที่มีลูกธนูปักอยู่ตรงจุดศูนย์กลางสามดอก

“ฟี่สวี่เอี้ย เกินไป ยอมครับ...ยอมแล้วจริงๆ ชูฮกเลย”

ตอนนี้สายตาที่เซอร์ชมองสวีมัวไม่ต่างจากแฟนคลับที่เห็นดารา เหลือแค่หีบแบงก์ออกมาขอลายเซ็นเท่านั้น

“สวีมัว บอกมาตามตรงเถอะ นายไม่ใช่ทหารหน่วยพิเศษอะไรใช่ไหม เก่งขนาดนี้เนี่ย!”

“ต่อให้เป็นหน่วยพิเศษก็ไม่โหดขนาดนี้มั้ง”

“เสียสละหนึ่งนี่ยอมหมดใจเลยจริงๆ แต่...ฉันไม่แข่งต่อแล้วนะ!”

“แน่นอนสิ! แข่งอีกรอบก็ไม่ต่างจากหาเรื่องตายเอง!”

“ฮ่าๆๆ วันนี้ได้เปิดหูเปิดตาจริงๆ ต่อให้ไปเล่าให้คนอื่นฟังคนเขาก็คงไม่เชื่อ!”

“นั่นสิ! แป๊บๆ ขอถ่ายรูปเก็บไว้เป็นหลักฐานก่อน!”

“ถ่ายเสร็จส่งมาให้ฉันด้วย!”

คนเหล่านั้นหัวเราะพุดคุยกันอย่างออกรส เพราะการแสดงให้เห็นอันน่าทึ่งของสวีมัวทำให้ท่าทีของทุกคนที่มีต่อเขาดู

สนิทสนมขึ้นในพริบตา ทำยที่สุดแล้ว คนที่มีความสามารถย่อม
ได้รับความเคารพจากผู้อื่นได้ง่ายกว่าเสมอ

“คุยอะไรกันอยู่หรือ ดูมีความสุขกันจังเลยนะ”

ในจังหวะนั้นเอง ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านข้าง ทุกคน
หันไปมองก็เห็นอวีเซ่งหนานเดินเข้ามา พร้อมมองพวกเขาด้วย
สีหน้าฉงน

เซวซงพูดอย่างตื่นเต้น “พีเซ่งหนาน! รีบมาดูนี่สิ! สวีมั่ว
ยังด้วยคันธนูเขาควายหมายเลขหนึ่ง ได้สิบแต้มสิบดอก! เอ๊ย...
ไม่สิ สิบแต้มเก้าดอก อีกดอกได้แปดแต้ม แต่ยิงทะลุเป้าเลยนะ!”

“อะ? อะไรนะ...”

อวีเซ่งหนานฟังแล้วลงไปหมด เลยเดินเข้าไปใกล้อีกนิด
พอเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด สีหน้าของเธอก็ไม่ต่างจากทุกคน
ก่อนหน้านี้ ดวงตาเบิกกว้าง มองเป้าธนูตรงหน้า แล้วหันกลับมา
มองสวีมั่วด้วยความตกตะลึง “สวีมั่ว นาย...นาย...”

สวีมั่วหัวเราะเบาๆ พลังวาทันธนูกลับที่เดิม ก่อนเอ่ย
ถามอย่างสบายๆ “ต่อไปจะเล่นอะไรดี”

เซว้ซงหันไปถามอวีเซ่งหนาน “พี่เซ่งหนาน ม้าละ”

พออวีเซ่งหนานได้สติกลับมาก็กลอกตาใส่หนึ่งที่ “ต้อง
รออีกหน่อย!”

พูดจบ เธอก็มองสวี่มั่วอีกครั้งด้วยสีหน้าประหลาดใจปน
เสียดายเล็กน้อยที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้เดินเข้ามาดูด้วยตัวเอง เลย
พลาดฉากดีๆ ไปอย่างน่าเสียดาย

สวี่มั่วคนนี้ช่างไม่เหมือนผู้ชายทั่วไปจริงๆ ...

ในแวตตาของอวีเซ่งหนานคล้ายมีประกายบางอย่างซ่อน
อยู่ ยิ่งมองสวี่มั่ว ก็ยิ่งรู้สึกอยากจู้จุกเห็น

“ยังต้องรออีกเหรอ...” เซว้ซงทำหน้าเซ้ง “งั้นก็ไม่มี
ทางเลือกแล้ว ยิ่งรอนูต่อไม่ได้ งั้นฉันเข้าไปเล่นโบว์ลิงกับ
พวกเงินเหว่ยซิงแล้วกัน ใครจะไปกับฉันบ้าง”

“ฉันไปด้วย!”

“ไปกันหมดเลยดีกว่า”

ทุกคนพากันตอบรับ

เฟิงหลิงชินหันมามองสวีมั่วแล้วถามว่า “สวีมั่ว เล่นโบว์ลิง เป็นไหม”

สวีมั่วพยักหน้าเล็กน้อย “พอได้อยู่”

...ที่จริงแล้ว คำว่า ‘พอได้อยู่’ ของเขาก็แค่เคยดูจาก โทรทัศน์เท่านั้น

แต่คำตอบนี้ก็กลับทำให้คนอื่นฟังแล้วรู้สึกแปลกไป เล็กน้อย เพราะก่อนหน้านี้ตอนที่ถามสวีมั่วว่ายังรู้เป็นไหม เขาก็ตอบแบบนี้เหมือนกัน...

หลิวจื้อหฺรู่ทั้งขำทั้งสนใจ เอ่ยขึ้นว่า “ฟี่สวี คุณเคยแค่ ‘พอได้อยู่’ จริงๆ หรือกำลังถ่อมตัวอีกแล้วกันแน่ อย่าบอกนะว่า คุณก็เป็นเทพโบว์ลิงเหมือนกันด้วย!”

สวีมั่วหัวเราะ “เอ่อ...ลองดูเดี๋ยวกี้”

เซี่ย! ไม่ได้ปฏิเสธซะด้วย?! อย่าบอกนะว่าจะใช้อีกจริงๆ!

ในใจของทุกคนต่างรู้สึกประหลาดใจ มองหน้ากันไปมา

เซว้ซงโวยววยขึ้นว่า “ช่างมันเถอะ ไป ๆ ๆ! เข้าไปลองกัน
เลย! ถ้าเป็นโบว์ลิงละก็ ฉันเซว้ซงไม่เคยกลัวใคร!”

จากนั้นทุกคนก็พากันเดินไปทางอาคารด้านข้าง

ระหว่างทาง สวีมี๊วหันไปมองสนามหญ้าที่อยู่ไกลออกไป
เห็นว่ามีคนกลุ่มหนึ่งกำลังขี่ม้าอยู่ หลิวซือซือกับจ้าวลี่อิงก็อยู่
ในนั้นด้วย

แต่พอเขาเห็นจ้าวลี่อิงก็แทบกลั้นขำไม่อยู่...เธอกำลัง
ขี่ม้าตัวเล็กเดินเอื่อยเอื่อยไปเรื่อย ๆ ท่าทางตึงเครียดสุดๆ แทบ
ไม่กล้าขยับตัวสุมสี้สุมหำ ทั้งที่จริง ๆ แลเธอปล่อยขาลงมา แท้ก็
แทบเหยียบถึงพื้นอยู่แล้ว...

มองกลับไปหลิวซือซือซึ่งดูเป็นธรรมชาติกว่ามาก เธอ
ขี่ม้าขาวตัวใหญ่ วิ่งเหาะ ๆ อยู่บนสนาม เห็นได้ชัดว่ากำลัง
สนุกกับมันไม่น้อย

พอเดินเข้าใกล้อาคาร ผ่านโถงทางเดินช่วงหนึ่ง ทุกคนก็
เห็นสนามโบว์ลิงแห่งหนึ่งที่ตกแต่งอย่างหรูหรา ภายในมีทั้งหมด
สิบเลน ก่อนหน้านี้มีคนสี่คนเข้ามาเล่นอยู่แล้ว แบ่งเป็นสองกลุ่ม
กลุ่มละสองคน

เมื่อเห็นพวกเขาเดินเข้ามา ชายร่างท้วมเล็กน้อยที่ซื้อเงินเหรียญก็เอ่ยอย่างแปลกใจ “เอ๊ะ? พวกนายเข้ามาทำไมล่ะ ไม่ยิงธนูกันแล้วหรือ”

“อย่าพูดถึงเลย!! โดนผีเสื้อถล่มละ!” เซอร์ซงหัวเราะเสียงดัง “พวกนายไม่ได้เห็นกับตาเองนี่นะ ผีเสื้อนี่มันเทพธนูชัดๆ! จำคันธนูเขาควยหมายเลขหนึ่งได้ไหม ผีเสื้อใช้มันยิงรอบเดียวได้ ตั้งเก้าสิบแปดแต้ม! ดอกที่ได้แปดแต้มยังยิงทะลุเป้าไปเลยด้วย!”

เงินเหรียญอุทานด้วยความตกใจ “อะไรนะ ล้อกันเล่นหรือเปล่า เป็นไปได้ยังไง!”

เซอร์ซงพูดทันที “ใครจะไปล้อเล่นเล่า! ไม่เชื่อก็กถามพวกเขา ดูสิ แถมตอนนี้ลูกธนูก็ยังปักบนเป้าอยู่เลย ไม่เชื่อก็กออกไปดูเอง! เอาเป็นว่าต่อไป ถ้ามีผีเสื้ออยู่ ฉันไม่กล้าแตะธนูแล้วละ...”

พูดจบ เขาก็เดินไปหยุดตรงหน้าเลนหนึ่ง หยิบลูกโบว์ลิงขึ้นมา แล้วหันไปพูดกับสวี่มั่วว่า “ผีเสื้อมาวัดกันสักตาเป็นไง ตามกติกาเดิม พนันแสนหนึ่ง!”

ดูจากท่าทางแล้ว เขาน่าจะมั่นใจในฝีมือโยนโบว์ลิงของตัวเองมาก ราวกับอดใจไม่ไหวอยากจะโชว์ให้ดูสักหน่อย

สวี่มัวหัวเราะ “ได้สิ”

“งั้นฉันเริ่มก่อนนะ!”

เซว้ซงพูดอย่างกระตือรือร้นพลางเปิดกระดานคะแนน แล้วเดินไปที่หน้าเลน ใช้ท่าทางมาตรฐานเหวี่ยงลูกโบว์ลิง ออกไป

ลูกบอลกลิ้งไปตามเลนยาว ก่อนจะพุ่งชนกลุ่มพินที่ ปลายทาง เกิดเสียงป๊องดังลั่น พินทั้งสิบล้มระเนระนาดใน คราวเดียว

“ฮ่าๆ! NICE!!” เซว้ซงกำหมัดชูขึ้นอย่างตื้นเต้น ก่อนจะ หันกลับไปหยิบลูกโบว์ลิงอีกลูก...

และในขณะที่เซว้ซงกำลังขำกว้างลูกนั้น สวี่มัวก็ยืนดูอยู่ ข้างๆ พร้อมยิ้มบางที่มุมปาก

“ไม่มีใครรู้เลยว่าเขากำลังเรียนรู้สุดๆ อยู่ตรงนั้นเอง...

บทที่ 421 แบล็กแฟลช

ภายในสนามโบว์ลิง

ทุกคนต่างยืนอ้าปากค้าง มองลูกโบว์ลิงลูกหนึ่งกลิ้งกลุกๆ จากต้นเลนไปจนสุดทาง ก่อนจะชนพินทั้งหมดล้มระเนระนาด พร้อมเสียงป๊องดังสนั่น

บนกระดานคะแนนอิเล็กทรอนิกส์เหนือเลน ช่องที่มีเลข '10' ปรากฏสัญลักษณ์ 'x' ใต้ช่อง แทนความหมายของ 'สไตรค์'

และบนตารางคะแนน ตั้งแต่ช่องที่ 1 ถึงช่องที่ 10 ล้วนเป็น 'x' ทั้งหมด ส่วนช่องคะแนนรวม แสดงตัวเลข '300' ชัดเจน!

นี่คือคะแนนสูงสุดของการเล่นโบว์ลิงหนึ่งเกม หมายความว่าตลอดทั้งเกม ลูกทุกลูกคือ 'สไตรค์' ทั้งหมด!

สวีมัวตบมือเบาๆ อย่างพึงพอใจ ก่อนพยักหน้า แล้วหันไปมองคนอื่นๆ

ทุกคนยังคงจมอยู่ในความตกตะลึง มองเขาราวกับกำลัง
มองสัตว์ประหลาด

ปึก!

“โอ้ย!”

ทันใดนั้นก็มียเสียงของนักตกกระแทกพื้นดังขึ้น ตามมา
ด้วยเสียงร้องโอดโอย

ทุกคนสะดุ้งตื่นจากภวังค์แล้วรีบหันไปมอง ก็เห็นเชว้ซง
กำลังกุมเท้าขวาพลางกระโดดร้องโวยวายอยู่ตรงนั้น ข้างเท้ามี
ลูกโบว์ลิงลูกหนึ่งกลิ้งไปมา...เห็นได้ชัดว่าเมื่อครู่เขาเผลอเหม่อ
จนทำลูกโบว์ลิงตกใส่เท้าตัวเองเข้าอย่างจัง

ทุกคนชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนที่เฟิงหลิงซินจะหัวเราะลั่น
“ฮ่าๆๆ ฉันท่านะเชว้ซง นายเห็นสวี่มั่วเก่งเกินไปเลยตั้งใจจะ
ทำร้ายตัวเองเพื่ออ้างว่าบาดเจ็บแล้วไม่ต้องแข่งต่อใช่ไหม”

พอเขาพูดแบบนี้ ทุกคนก็พากันหัวเราะครืน

เงินห่วยซิงหยอกเสริม “ฮ่าๆ ฉันท่านะเชว้ซง ลูกไม้ต้นๆ
แบบนี้ใช้ไม่ได้ผลหรอก ตอนนี้นายโยนไปแค่สี่ลูก แต่มีลูกหนึ่งที่

ไม่ใช่สไตรค์ ต่อให้ที่เหลือเป็นสไตรค์หมดก็ชนะไม่ได้อยู่ดี เพราะนั่นคิดจะโกงไปก็ไร้ประโยชน์!”

เชว้ซงกุมเท้าขวาไปพลง ต่ำกราดไปพลง “เฮ้ยๆ! ฉัน โกงตอนไหนกันวะ!”

เขากระโดดไปนั่งบนเก้าอี้ข้างๆ สีหน้าบิดเบี้ยวจาก ความเจ็บ ก่อนจะพูดต่อ “ฉันยอมแพ้ก็ได้! ฟีสวีนี่ไม่ใช่คนแล้ว ฉันยอมจริงๆ ยอมจากใจเลย!”

หลิวจื้อหฺวหฺวเราะ “จู่ๆ คนที่ทำให้เชว้ซงยอมแพ้ใน เรื่องโบว์ลิงได้ แถมยังยอมแบบหมดใจ ฟีสวี คุณเป็นคนแรก เลยนะ!”

สวีมั่วก็ยังคงถ่อมตัว (หรือจะเรียกว่าแสร้งถ่อมก็ได้) เหมือนเดิม “ฮะๆ แค่ดวงดีเท่านั้นเอง...”

เชว้ซงรีบไว “ไม่ต้องเลยฟีสวี! เลิกถ่อมตัวเถอะ ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไปฉันคงต้องเลิกเล่นโบว์ลิงจริงๆ แล้ว!”

ทุกคนพากันหัวเราะอีกครั้ง

อวีเซิ่งหนานที่เข้ามาดูความครึกครื้นตั้งแต่แรกหรือตาเล็กน้อย เธอมองสวีมั่วด้วยความสงสัยก่อนจะถามว่า “สวีมั่ว ไม่คิดเลยว่านายจะเล่นโบว์ลิงเก่งขนาดนี้ นายเคยเรียนมา โดยเฉพาะงั้นหรือ”

คำถามทำนองนี้ ก่อนหน้านี้ก็มีคนถามหลังจากยิงธนูมาแล้วเหมือนกัน

สวีมั่วหัวเราะตอบ “จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ...”

...เพราะเมื่อครูเขาขึ้นดูเซิร์ฟชิงโยนไปไม่กี่ลูก แคมยังแอบใช้ระบบค้นหาทิศทางและบทเรียนอย่างละเอียดในอินเทอร์เน็ตไปพร้อมกัน แบบนี้ก็นับว่า ‘เรียนมาโดยเฉพาะ’ เหมือนกันละนะ...

หลิวจื้อหฺรู่พูดอย่างนับถือ “พี่สวี นายยังมี ‘ไม้ตาย’ อย่างอื่นอีกไหม บอกมาให้หมดเลยเถอะ หรือไม่ก็...ให้พวกเราได้เปิดหูเปิดตาหน่อย?”

แววตาของทุกคนเป็นประกายขึ้นมาทันที

เฟิงหลิงชินพูดอย่างคาดหวัง “สวีมั่ว นายเล่นกอล์ฟเป็นไหม พวกเราไปเล่นกันปะ”

มีคนถามต่อ “แล้วสนุกเกอร์ล่ะ”

หนักกว่านั้นยังมีคนถามว่า “ขับเครื่องบินเป็นไหม?”

สวีมัว “...”

คุณชายไฮโซพวกนี้มีหลายคนที่มีเฮลิคอปเตอร์ส่วนตัว
จริงๆ แต่ไม่ได้เอาออกมาบินกันบ่อยเท่านั้น

ขณะที่ทุกคนกำลังถกเถียงกันอย่างออกรส โทรศัพท์ของ
อวีเซ็งหนานก็ดังขึ้น เธอรับสายแล้วฟังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะวางสาย
แล้วพูดกับทุกคนว่า “ทุกคน แบล็กแฟลชออกมาแล้ว ไปกัน
เถอะ”

แบล็กแฟลช คือชื่อของม้าพยศที่พวกเขาพูดถึงกันอยู่
ก่อนหน้านี้ตัวนั้น

พอได้ยินดังนั้น สีหน้าของทุกคนก็สดใสนั่นทันที

เซว้ซงตะโกนอย่างตื่นเต้น “ออกมาเสียที! ม้าตัวนี้
เย่หยิ่งจริงๆ ปลอ่ยให้พวกเรารอดังนาน! ไปๆ ไปๆ ไปดูหน่อยว่า
หน้าตาเป็นยังไง ฉันยังไม่เคยเห็นเลย!”

เฟิงหลิงชินแซวกลับ “ทำไม หรือว่านายยังอยากลอง
ปราบม้าพยศอีก เท่าไหร่เป็นอะไรแล้วหรอเนะ”

เซว้ซงเดินกะเผลกเล็กน้อย เขาทำปากยื่นแล้วพูดว่า
“เออๆ วันนี้ฉันยินดีเฉยๆ แล้วกัน! อีกอย่างฉันก็ไม่ได้ชอบ
ปราบพยศมาอยู่แล้ว ฉันซีแต่พวกที่ถูกฝึกจนเชื่องเท่านั้น
ไม่ยากโดนตีเอา...ดูพีเซ็งหนานแสดงดีกว่า”

...ในบรรดาพวกเขา ส่วนใหญ่ก็แค่สนใจเรื่องเลี้ยงม้า
แบบผิวเผิน คนที่ชื่นชอบจริงๆ มีอยู่ไม่กี่คน และในจำนวนนั้น
อวีเซ็งหนานถือว่าเด่นที่สุด สนามม้าแห่งนี้ก็เป็นของเธอเอง
แค่นี้ก็เห็นได้ชัดแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น อวีเซ็งหนานไม่ได้แค่ชอบเลี้ยงม้าแต่ยัง
ชอบฝึกม้าด้วย จะว่าไปแล้ว เธอชอบอย่างหลังมากกว่าเสียอีก
เพราะเธอหลงใหลในความสำเร็จจากการฝึกม้าพยศให้เชื่องได้
ด้วยตัวเอง

ทุกคนเดินออกจากสนามโบว์ลิงกันเป็นกลุ่มใหญ่ กลับ
ออกมาด้านนอกอีกครั้ง ผ่านสนามยิงธนู แล้วมาหยุดที่ขอบ
สนามแข่งม้า

บนทุ่งหญ้ากว้างมีผู้หญิงอยู่หลายคนกำลังขี่ม้า สองคน
ในนั้นควมม้าอย่างชำนาญ วิ่งเร็วฉิว ส่วนหลิวซื้อซื้อขี่ม้าเหาะๆ
อยู่ในลู่วงใน ขณะที่จ้าวสี่อิ่ง...ยังคงขี่ม้าตัวเล็กเดิน ‘ชมวิว’ อยู่
เหมือนเดิม

“โฮ่องๆ! โฮ่องๆๆ ...โฮ่องๆ (เจ้านายสู้ๆ! เร็วขึ้นหน่อย ม้าตัว
นั้นนะ! แกจะเดินทำไมเนี่ย วิ่งสิวะวิ่ง! เชื่อไหมว่าฉันจะไปจับแก!”

ริมสนามด้านยาว ทิเบตันมาสตีฟฟ์ดูตื่นเต้นสุด ๆ ทั้งเห่า
ทั้งกระโดดให้กำลังใจจ้าวสี่อิ่งไม่หยุด

แน่นอนว่าไม่มีใครฟังออกว่าทิเบตันมาสตีฟฟ์เห่าอะไร
เห็นเพียงว่ามันคึกคักเป็นพิเศษ

หลิวจ้อหุพูดขึ้นว่า “พี่สวี่ ทิเบตันมาสตีฟฟ์ของคุณจ้าว
นี่ไม่ธรรมดาเลยเนาะ จริงสิ ผมจำได้ว่าเมื่อคืนในงานเลี้ยง เธอ
พาหามามาตั้งสามตัว แล้วอีกสองตัวล่ะ”

เงินห่วยซิงที่ยืนอยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้นว่า “นายยังไม่รู้มันเหอ
เมื่อคืนอลาสกันของคุณจ้าวไปปล้ำหมาทรงเลี้ยงของเจ้าหญิง
ต่างชาตินั้นเข้า วันนี้เลยถูกคนเขาพาตัวไปแล้ว”

“หา?” หลิวจื่อหฺรฺซงัก “อะไรวะ พูดเรื่องอะไรของนาย เนี่ย อธิบายให้ชัดๆ หน่อย ฉันฟังไม่เข้าใจ...”

“อ้อ ฉันนี่ก็ออกแล้ว เมื่อคืนนายกลับก่อนนี่นา...”
เฉินเหว่ยซิงหัวเราะ “เมื่อคืนฉันยังคิดจะเล่าเรื่องนี้พอดีเลย หลังจากนายกลับไปไม่นาน งานเลี้ยงก็โดนฝูงหมาป่วนและตอนนั้นนะ...”

เฉินเหว่ยซิงเดินไปเล่าไป เล่าถึง ‘เรื่องสนุก’ ที่เกิดขึ้นในงานเลี้ยงเมื่อคืน ทั้งวีรกรรมของอลาสกัน รวมถึงข่าวล่ำสุดในเช้าวันนี้ ทำเอาทุกคนฟังแล้วต่างพากันตะลึง

ขณะที่กำลังพูดกันอยู่ก็เห็นคนนำม้าตัวหนึ่งออกมาจากคอกด้านขวา เป็นม้าสีดำตัวสูงสง่า ดึงชุดสายตาของทุกคนในทันที

แม้แต่เฉินเหว่ยซิงยังหยุดพูด หันไปมองม้าตัวนั้นด้วยความตะลึงแล้วอุทานว่า “นี่อะไรแปลกๆ? สมกับเป็นม้าเทพจริงๆ!”

เซว้ซงกลอกตาใส่ “นายรู้เรื่องม้าด้วยรึ? ยังจะมาพูดว่าเทพอีก มัว่เก่งจริงๆ”

เงินห่วยซิงโตกลับ “แล้วไงล่ะ ไม่รู้ก็อุทานไม่ได้หรือไง
มันก็เหมือนในหนังที่พระเอกชักกระบี่แล้วทุกคนอุทานว่า ‘กระบี่
ดี!’ นั่นแหละ มีอะไรผิดตรงไหนพะ!”

เซว้ซงส่ายหน้าอย่างสนใจ “เออๆ นายนี้ข้ออ้างเยอะ
จริงๆ ...”

บทที่ 422 ม้าดำพยศ

แม้สวี่มั่วจะไม่รู้เรื่องม้ามากนัก แต่ทันทีที่เขาเห็นม้าดำตัวนั้น คำว่า ‘สงครามทรงพลัง’ ก็ผุดขึ้นมาในหัวโดยไม่รู้ตัว

ร่างของมันสูงใหญ่ แข็งแรง เห็นมัดกล้ามเนื้อตามขาและแผ่นหลังได้อย่างชัดเจน ขนทั้งตัวเรียบลื่นเป็นมันเงา โดยเฉพาะดวงตาคู่ นั้น มันเปล่งประกายมีชีวิตชีวา ดูมีสติปัญญา และยังแฝงไว้ด้วยความตื้อรันดุดันที่ดูเป็นมนุษย์อย่างประหลาด

ไม่ใช่แค่รูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น ประสาทสัมผัสอันเฉียบคมของสวี่มั่วรับรู้ได้ชัดเจนยิ่งกว่า...ม้าตัวนี้ไม่ธรรมดา

อย่างน้อยก็เหนือกว่าม้าตัวอื่นๆ ในสนามแข่งแห่งนี้หลายเท่าตัว

ทุกคนมองม้าดำตัวนั้นพลาทวิพากษ์วิจารณ์กันไม่ขาดปาก

คนเลี้ยงม้าจูงมันเข้ามาใกล้

ม้าดำเชิดหัวสูงราวกับแม่ทัพผู้หยิ่งผยอง ไม่ตื่นกลัวผู้คน และไม่ก้มลงกินหญ้าเหมือนม้าตัวอื่น หางยาวสะบัดไปมาเป็นจังหวะราวกับพัดลม เกิดเสียงหวือในอากาศ

หลิวจื่อหุ้มองม้าดำพลาบเอ๋ยชม “จู่ๆ ยิ่งมองยิ่งดูองอาจจริง ๆ เป็นม้าที่สง่างามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมา...แต่พี่เซ่งหนาน ไหนพี่บอกว่ายังฝึกไม่สำเร็จไง ทำไมฉันเห็นว่ามันก็ดูเชื่องดีนี่”

อวีเซ่งหนานเหลือบมองเขาแล้วหัวเราะเบา ๆ “เชื่องนั้นหรือ นายลองขึ้นขี่ดูสิแล้วจะรู้เอง”

หลิวจื่อหุ้บริบโบกมือ “ไม่เอาดีกว่า ฉันไม่อยากโดนเหวี่ยงตก...อ้อ เจิ้งเฟิง เมื่อกี้นายไม่ใช่เหรอที่ตะโกนอยากลองฝึกม้า ไปสิ!”

ชายร่างสูงที่ชื่อเจิ้งเฟิงก้าวออกมาจากฝูงชน ดวงตามองม้าดำเป็นประกาย เขาหันไปพูดกับอวีเซ่งหนานว่า “พี่เซ่งหนาน ให้ผมลองหน่อยได้ไหม”

อวีเซ่งหนานยิ้มบาง ๆ แล้วยกมือขึ้นเล็กน้อย “ตามสบาย”

ดวงตาของเจ้เงิ๊งฉายแววตื่นเต้น เขาหันหลังเดินไปหา
มำดำ ยื่นมือออกไปหวังจะรับบังเหียนจากคนเลี้ยงม้า

ฟัด!

แต่ในจังหวะที่ทั้งสองกำลังส่งบังเหียนกันอยู่นั้น มำดำ
กลับหันหัวมาหาจับพลัน แล้วพ่นลมหายใจเสียงดังพร้อม
อ้าปากขับไปทีมือของทั้งคู่!

“ฮะ!”

ทั้งคนเลี้ยงม้าและเจ้เงิ๊งสะดุ้งตกใจพร้อมกัน ต่างถอย
หลังไปคนละสองก้าวตามสัญชาตญาณ บังเหียนหลุดจากมือ
ร่วงลงพื้น

มำดำไม่ได้กัดพวกเขาจริงๆ มันเพียงสะบัดหัวอย่างไม่
ใส่ใจนัก สายตากวาดมองเจ้เงิ๊ง แวตานั้นเหมือนมีความดูแล
เจืออยู่ด้วย

น่าสนใจแฮะ!

ดวงตาของสวี่มั่วหรือลิ่งเล็กน้อย เขามองมำดำตัวนั้นอีก
สองสามครั้งด้วยความสนใจ

คนอื่น ๆ ที่อยู่ข้าง ๆ ต่างพากันวิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะ
หัวเราะครืน

หลิวจื่อหฺรู่แซวขึ้นว่า “เจิ้งเฟิง แค่นี้ก็โดนขูจนกลัวแล้ว
หรือ”

เจิ้งเฟิงดูเกือเขินเล็กน้อย กระแอมไอสองครั้งแล้วพูดว่า
“แค็ก ๆ ม้าตัวนี้...ดูจะร้ายพอตัวเลยแฮะ...”

เซว่ซงหัวเราะ “ดูพูดเข้า! ถ้านิสัยดีจะเรียกว่าม้าพยศ
หรือไง นายไหวหรือเปล่าเนี่ย”

เขาจงใจเน้นคำว่า ‘ไหวหรือเปล่า’ พร้อมทำหน้าทำตา
ล้อเลียน

เจิ้งเฟิงสวนกลับ “เชี่ย! พวกนายรีบอะไรกันนัก รอดู
ของจริงก่อนเถอะ!”

พูดจบ เขาก็เดินเข้าไปหาม้าดำอีกครั้ง ตั้งใจจะปีนขึ้น
หลังมันก่อน แล้วค่อยคว่ำบังเหียนจากด้านบน

ฟัด...

ใครจะคิดว่าเขาเพิ่งเดินเข้าไปใกล้ม้าดำได้ไม่กี่ก้าว มันก็
พ่นลมหายใจเสียงดังอีกครั้งพร้อมขยับสีขา หมุนลำตัวครึ่งรอบ
แล้วสะบัดขาหลังซ้ายถีบสวนมาทันที!

“เฮียเอ๊ย!”

โชคดีที่เจิ้งเผิงไห่หวตัวทัน เขากระโดดหลบไปด้านข้าง
อย่างตกใจ ก็ใบ้เท้าม้าปาดผ่านชายเสื้อของเขาไปอย่างหวุดหวิด
ส่วนตัวเขาเองเสียหลักล้มลงกับพื้นอย่างแรง

“โอ๊ย!”

“เจิ้งเผิง!”

ทุกคนต่างตกใจ หลายคนร้องอุทานออกมา

อวี๋เซิ่งหนานสีหน้าเปลี่ยนไปทันที เธอรีบก้าวเข้าไปยืน
ข้างเจิ้งเผิง ยกมือทั้งสองขึ้นในท่าปลอบพร้อมพูดกับม้าดำว่า
“แบล็กแฟลช! อย่าชนๆ ใจเย็นๆ สงบหน่อย! สงบก่อน!!”

หลังจากเตะไปหนึ่งที ม้าดำก็ไม่ได้ไล่ต่อ มันหันหัวมา
มองอวี๋เซิ่งหนานแวบหนึ่ง ทว่าแววตานี้กลับเต็มไปด้วยความ

ไม่สนใจ จากนั้นก็หมุนตัวอยู่กับที่หนึ่งรอบ ก่อนกลับไปเช็ดหน้า
ทำท่าทางเย็นชาหยิ่งผยองเหมือนเดิม

ทุกคนถึงกับถอนหายใจโล่งอกเมื่อเห็นว่าเจิ้งเผิงไม่ได้
โดนเตะเข้าเต็มๆ พอวางใจลงได้ก็พากันหัวเราะขึ้นมาอีกครั้ง

หลิวจื้อหลูที่สนิทกับเจิ้งเผิงแซวซ้ำ “ฉันบอกแล้วเจิ้งเผิง
ดูท่าทางนายจะ ‘ไม่ไหว’ จริงๆ สงสัยต้องยอมแพ้แต่โดยดีแล้วละ”

เจิ้งเผิงยังดูเหมือนขวัญกระเจิงอยู่เล็กน้อย เขาลุกขึ้น
จากพื้น บัดฝุ่นตามตัว ก่อนจะยิ้มเจื่อนๆ พูดว่า “แม่ม มาตัวนี้
เถื่อนจริงๆ แะพีเซิ่งหนาน แน่ใจหรอว่ามันอยู่ในระดับ ‘ใกล้
ฝึกสำเร็จแล้ว’ ผมนี่ยังขึ้นหลังมันไม่ได้เลยด้วยซ้ำ!”

อวีเซิ่งหนานตอบอย่างเรียบๆ “นายเป็นหน้าใหม่มันเลย
ไม่คุ้น ช่วยไม่ได้ เอาเป็นว่าพอแค่นี้เถอะ”

เจิ้งเผิงถอนหายใจอย่างจนใจ “ก็ได้ งั้นให้พีเซิ่งหนาน
จัดการเองแล้วกัน...”

เขาเองก็มีประสบการณ์ฝึกม้าอยู่พอสมควร รู้ดีว่าวันนี้คงไม่มีทางเอาม้าตัวนี้อยุ่จึงตัดสินใจยอมแพ้เสีย ไม่อยากฝึกทำตัวให้ดูเก่ง แล้วสุดท้ายกลับบาดเจ็บจนเสียหน้าหนักกว่าเดิม

เซวีซงรีบประจบ “อ่าๆ ยังไงก็ต้องฟังพี่เซ็งหนานอยู่ดี!”

หลิวจื่อหุพูดด้วยความเป็นห่วง “พี่เซ็งหนาน ระวังตัวด้วยนะ!”

อวีเซ็งหนานไม่ได้สนใจเสียงของคนอื่น เธอจดจ่ออยู่กับม้าดำตรงหน้า มือทั้งสองยกขึ้นระดับอก ทำท่าป栞บประโลมพร้อมค่อยๆ ก้าวเข้าไปใกล้แบล็กแฟลชอย่างระมัดระวัง

“พวกคุณทำอะไรกันอยู่เธอ”

ในจังหวะนั้นเอง เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านข้าง

ทุกคนหันไปมองก็เห็นว่าจ้าวสี่อิ่งซึ่งกำลังขี่ม้าตัวเล็กเดินเข้ามา พร้อมมองพวกเขาด้วยความสงสัย

พอเห็นว่าจ้าวสี่อิ่งขี่ม้าตัวเล็กจ้วมา ทุกคนก็อดขำในใจไม่ได้

หลิวจื่อหฺรู่เป็นคนตอบแทนว่า “พี่เซิ่งหนานกำลังจะฝึก
ม้ายู่ล่ะ!”

ดวงตาของจ้าวลี่อิงเป็นประกายขึ้นทันที เธอพูดอย่าง
ตื่นเต้น “อ้อ? ม้าพยศที่พวกคุณพูดถึงก่อนหน้านี้ล่ะหรอ งั้นฉัน
ขอดูด้วย!”

เซวี่ซงรีบเตือน “อู๋...ถ้าจะดูก็เข้ามาเงยบ ๆ สิ อย่าส่ง
เสียงดัง!”

“อ้อ...” จ้าวลี่อิงถูกเขาทำเอาเครียดตามไปด้วย เธอรีบ
ลงจากหลังม้าอย่างระมัดระวัง แล้วเดินมายืนดูอยู่ข้างๆ กับทุกคน

ตอนนั้นเอง อวี่เซิ่งหนานได้เดินเข้าไปอยู่ข้างม้าดำแล้ว

ม้าย่อมมองเห็นเธอชัดเจน มันพ่นลมหายใจเสียงดังหนึ่งที
แต่ไม่ได้แสดงท่าทีรุนแรงเหมือนเมื่อครู่ ถึงอย่างนั้นก็ยังดูออก
ว่ามันไม่ได้ชอบอวี่เซิ่งหนานสักเท่าไร

อวี่เซิ่งหนานค่อยๆ วางมือทั้งสองลงบนอานม้า

ม้าย่ำขยับสี่ขาเล็กน้อย ทำเอาหลิวจื่อหฺรู่และคนอื่นๆ
ใจหายวาบ กลัวว่ามันจะเตะอีกครั้ง โชคดีที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

อวีเซิ่งหนานคว้าหุอันไว้ได้สำเร็จ พร้อมยกเท้าข้างหนึ่ง
เหยียบโกลน แล้วพลิกตัวขึ้นนั่งบนหลังม้าอย่างคล่องแคล่ว

ฟัด!!

ในจังหวะที่อวีเซิ่งหนานขึ้นไปนั่งบนหลังม้า เห็นได้ชัดว่า
สายตาของม้ายำเปลี่ยนไป มันพ่นลมหายใจแรงพลางสะบัดหัว
ไปมา พร้อมกับเริ่มขยับสี่ขาอย่างกระวนกระวาย

อวีเซิ่งหนานราวกับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พอทรงตัวมั่นคง
แล้วก็รีบโน้มตัวไปด้านหน้า คว่าบังเหียนที่ห้อยอยู่ลงมาก่อน
ทันที

“ฮึ...”

ถัดจากนั้น ม้ายำก็แหงนหน้าขึ้นร้องเสียงดัง ก่อนที่ขา
หน้าทั้งสองจะถีบพื้นแล้วยกสูงพร้อมกัน เชิดขึ้นสูงอย่างกะทันหัน
จนตัวม้ายำลอยจากพื้น!

บทที่ 423 เหตุไม่คาดคิด

“ฮะ!”

“พี่เซ็งหนาน!”

“ระวัง!”

ทุกคนพากันอุทานด้วยความตกใจ

จ้าวสี่อิงถึงกับเผลอหลับตาลงแน่น

“อ่า ๆ ๆ พี่เซ็งหนานสุดยอดมาก!”

“ฮู้ ๆ!”

“ม้าตัวนี้พยศมากจริง ๆ ...”

ไม่นานจ้าวสี่อิงก็ได้ยินเสียงคนรอบข้างพูดคุยกันต่อ เธอ
เลยค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมามองอีกครั้ง ก็เห็นว่าวี่เซ็งหนานไม่ได้
ถูกเหวี่ยงตกลงมาอย่างที่คิด ตรงกันข้าม เธอกลับใช้สองมือคว้า

อานม้า โน้มตัวไปด้านหน้า เท้าเหยียบโคลนมันคง นั่งอยู่บน
หลังมันได้สำเร็จ!

เก่งมากเลย!

ดวงตาของจ้าวสี่อิ่งฉายแววนับถือโดยไม่รู้ตัว เธอเบิกตา
กว้าง มองอวี๋เซิ่งหนานบนหลังม้าตาไม่กะพริบ

ม้าดำดูเหมือนจะยิ่งกระสับกระส่ายขึ้นเรื่อยๆ จากกระโดด
อยู่กับที่ ไม่นานก็เริ่มวิ่งเหยาะๆ ไปมา

ทุกคนรีบถอยหลังกันจ้าละหวั่น กลัวว่าจะโดนลูกหลง
หรือเผลอไปรบกวนการฝึกม้าของอวี๋เซิ่งหนาน

บนหลังม้า อวี๋เซิ่งหนานดิ่งบังเหียนด้วยมือข้างหนึ่ง
อย่างแรง บังคับให้หัวของม้าดำเบนไปทางขวาเล็กน้อย แล้ว
ค่อยๆ นำมันออกห่างจากฝูงชน มุ่งหน้าไปยังพื้นที่โล่งกว้างตรง
กลางสนามแข่ง

การดิ้นรนของม้าดำรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งมันเขิด
ล่ำตัวขึ้นสูง ถึงขั้นเกือบยืนสองขา บางครั้งก็กระโดดแรงๆ จน
ตัวลอยจากพื้นเกินกว่าหนึ่งเมตร หรือไม่ก็ออกวิ่งอย่างบ้าคลั่ง

เหยียบย่ำสนามหญ้าจนเกิดรอยก็บลึกเป็นหลุมๆ วิ่งเร็วจนลมพัดหวัดหวิว

แต่ท่ามกลางการต่อต้านอันบ้าคลั่งเช่นนี้ อวี๋เซิ่งหนานกลับไม่เคยถูกเหยียงลงมาแม้แต่บ่อย เธอยังคงนั่งอย่างมั่นคงอยู่บนหลังม้า บางครั้งก็โน้มตัวกอดคอม้า บางครั้งก็เหยียดตัวตรงกระซกบั้งเหียน และบางครั้งก็ชักแส้มาจากเอว ฟาดใส่สะโพกม้าอย่างเฉียบขาด สายตาสงบนิ่ง ริมฝีปากแน่นหนา ไม่มีแววตื่นตระหนกแม้แต่บ่อย นับว่าน่าชื่นชมอย่างแท้จริง

ในเวลานั้น คนอื่นๆ ที่กำลังขี่ม้าอยู่ในสนามก็สังเกตเห็นความผิดปกตินี้ ต่างพากันหันมามองทางฝูงชน

จ้าวลี่อิงเห็นหลิวซือซือขี่ม้าเข้ามาใกล้ก็โบกมือเรียกอย่างตื่นเต้น “พี่ซือซือมานี่เร็ว! พี่เซิ่งหนานกำลังฝึกม้าอยู่ เก่งมากเลยละ!”

สวี่มั่วหมุนตัวเดินไปหาหลิวซือซือ ช่วยจับบังเหียนม้าชาวตัวใหญ่ให้ ขณะเดียวกันก็มีคนเลี้ยงม้าวิ่งเข้ามา

พอหลิวซือซือลงจากหลังม้าแล้ว เขาก็จูงมันออกไปด้านข้าง

หน้าผากของหลิวซือซือมีเหงื่อซึมเล็กน้อย แก้มก็แดงระเรื่อ เส้นผมยังยุ่งนิดหน่อย ดูแตกต่างจากภาพลักษณ์ปกติที่สุขุมเย็นชาเล็กน้อย แต่กลับทำให้ดูสดใสดุดตาขึ้น

“ฟี่ซือซือ มานี้เร็ว!”

พอหลิวซือซือเดินเข้ามาใกล้ จ้าวลี่อิงก็รีบดึงเธอมาขึ้นข้างๆ แล้วชี้ไปทางอวี๋เซิ่งหนานที่อยู่ด้านหน้า พลังพูดอย่างตื่นเต้นราวกับว่าเธอเองก็เป็นคนช่วยฝึกม้าด้วย “ดูสิ ฟี่เซิ่งหนานเก่งมากเลยนะ!”

หลิวซือซือมองไปยังสนามหญ้าด้านหน้า ดวงตาฉายแววประหลาดใจและชื่นชม

เธอเพิ่งขี่ม้ามาเมื่อครู่ย่อมรู้ดีว่าแค่ทรงตัวให้มันคงบนหลังม้าก็ไม่ใช่เรื่องง่ายอยู่แล้ว นับประสาอะไรกับการรับมือม้าที่ทั้งกระโดดทั้งดินแบบนี้ หากเป็นเธอเองคงโดนเหวี่ยงตกไปนานแล้ว

จ้าวลี่อิงถามด้วยน้ำเสียงตึงเครียด “ฟี่ซือซือ ม้าตัวนั้นน่ากลัวมากเลยนะ... ฟี่ว่าฟี่เซิ่งหนานจะฝึกมันได้ไหม”

หลิวซื่อซื่อส่ายหน้าเบาๆ “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

เซว่ซงที่ยืนอยู่ข้างๆ รีบเสริมขึ้นว่า “พี่เซ่งหนานเก่งเรื่องฝึกม้ามากนะ! ฉันเคยเห็นเธอปราบม้าพยศมาแล้วตั้งหลายตัว ครั้งนี้ไม่มีปัญหาแน่!”

แต่เจิ้งเผิงกลับมีสีหน้ากังวล “ไม่สิ คราวนี้สถานการณ์อาจไม่ค่อยดี เซ่งหนานเหมือนจะเริ่มไม่ไหวแล้ว ม้าตัวนี้... ดุเกินไป มันถูกฝึกมาได้สองเดือนแล้วจริงดี ม้าป่าที่เพิ่งถูกจับมาใหม่ๆ ที่ฉันเคยเห็นยังไม่บ้าคลั่งขนาดนี้เลย”

หลิวจื่อหุพุดขึ้นว่า “มันฝึกมาได้สองเดือนจริงๆ แต่ได้ยืนยันว่าถ้าจะใส่อานให้มันได้ก็ใช้เวลาตั้งหนึ่งเดือน และจนถึงตอนนี้ยังไม่เคยมีใครอยู่บนหลังมันได้เกินห้านาทีเลย... ทั้งพี่เซ่งหนานเอง และครูฝึกมืออาชีพของสนามม้าหลายคนก็ยังไม่ทำได้”

พุดจบ เขาก็ยกข้อมือขึ้นดูเวลา ก่อนจะเสริมอีกประโยคว่า “ครั้งนี้... ถือว่าทำลายสถิติไปแล้ว...”

เซว่ซงพุดขึ้นว่า “นั่นแปลว่ายังมีลุ้นสิ! ฉันว่าม้าพยศตัวนี้เหมือนจะเริ่มหมดแรงแล้วนะ บางทีอีกไม่นานอาจฝึกสำเร็จ!”

คนอื่นๆ พากันพยักหน้า เห็นด้วยว่าอาการของม้าดำ ดูเหมือนจะไม่รุนแรงเท่าเมื่อครู่แล้วจริงๆ

มีเพียงสวี่มัวเท่านั้นที่ส่ายหน้าเบาๆ ในใจ เขารู้ดีว่าถึงท่าทางของม้าจะดูเบาลง แต่พละกำลังยังเหลือเฟือ ต่อให้กระโดดอีกครั้งวันก็ยังไม่มีปัญหา

อย่างไรก็ตาม อวีเซ่งหนานที่สามารถประคองตัวอยู่ได้ยาวนานขนาดนี้ก็นับว่าน่าชื่นชมมากแล้ว แต่คาดว่าอีกไม่นานเธอคงต้องยอมถอย เพราะเร็วแรงใกล้ถึงขีดจำกัดเต็มที

“เอ๊ะ? ท่าทางของพี่เซ่งหนานดูแปลกๆ ใหม”

“อ๊ะ! อานม้าเหมือนจะหลวม!”

“พี่เซ่งหนาน!”

“กรีด”

ในจังหวะนั้น เสียงอุทานก็ดังขึ้นพร้อมกันหลายเสียง ทุกคนเห็นอวีเซ่งหนานบนหลังม้าเอนตัวเอียงผิดปกติ พอมองให้ชัดก็พบว่าอานม้าที่อยู่ใต้ตัวเธอกำลังหลุดออก!

ทุกอย่างเกิดขึ้นในพริบตา แม้อวีเซ่งหนานจะรู้ตัวและพยายามปลอมม้ด่าอย่างสุดความสามารถ แต่ก็สายเกินไป ม้ด่าพลันคลุ้มคลั่งขึ้นกว่าเดิม มันร้องฮือเสียงดัง ก่อนจะกระโดดขึ้นอย่างแรง

อวีเซ่งหนานร้องอุทานออกมา มือที่จับอยู่ไม่อาจยึดไว้ได้อีกต่อไป เธอถูกเหวี่ยงลอยออกจากหลังม้า!

ฝูงชนข้างๆ ส่งเสียงกรี๊ดร้องกันระงม บางคนไม่กล้ามอง จนต้องหลบตาลง บางคนก็เผลอวิ่งพุ่งเข้าไปโดยไม่รู้ตัว

เสร็จกัน...

หัวใจของอวีเซ่งหนานเย็นวาบ ความตกใจทำให้เธอหลบตาลงตามสัญชาตญาณ พร้อมทั้งพยายามงอตัวให้มากที่สุด เตรียมรับแรงกระแทกที่กำลังจะเกิดขึ้น

จู่ๆ อวีเซ่งหนานก็รู้สึกเหมือนมีมือข้างหนึ่งมาประคองด้านหลังของตนเอาไว้ จากนั้นแรงมหาศาลแต่แสนอ่อนโยนก็ถ่ายทอดเข้ามา เธอลุกขึ้นเองโดยไม่รู้ตัว พอได้สติก็พบว่าเท้าทั้งสองข้างเหยียบลงบนพื้นอย่างมั่นคงแล้ว

“เอ๊ะ?”

ในเวลาเดียวกัน หลิวจื้อหฺรู่และคนอื่นๆ ที่อยู่ไม่ไกลต่าง
ชะงักไปพร้อมกัน เพราะเห็นว่ามีใครบางคนพุ่งเข้ามาข้างกาย
อวี๋เซิ่งหนานและช่วยพาเธอลงมาได้สำเร็จ

จ้าวสี่อิงอุทานด้วยความดีใจ “สวีมั่ว!”

“อ๊ะ! ระวัง!”

แต่ก่อนที่ทุกคนจะดีใจได้ถึงหนึ่งวินาที ภาพที่น่า
หวาดเสียวกว่านั้นก็ปรากฏขึ้น...ม้าดำที่เพิ่งสะบัดอวี๋เซิ่งหนาน
ลงมาดูเหมือนจะยังไม่หายโกรธ มันยกขาหลังเตะใส่ทั้งสองคน
อย่างดุเดือด!

อวี๋เซิ่งหนานยังไม่ทันตั้งตัว เธอเบิกตามองสวีมั่วที่อยู่
ข้างกายด้วยความตกใจ แต่จู่ๆ ก็รู้สึกว่าร่างของตนเองลอยขึ้น
อีกครั้ง เหมือนถูกใครบางคนพาให้หมุนไปครึ่งรอบ

คนอื่นๆ ที่ยืนดูอยู่ เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นสวีมั่วที่พา
อวี๋เซิ่งหนานหมุนตัวหลบอย่างง่ายดาย เขาก้าวเฉียงไปหนึ่ง

ก้าว หลบจากด้านหลังม้าดำไปยังด้านข้างก่อนไปทางด้านหลัง
หลบกีบเท้าม้าได้อย่างเฉียดฉิว

จากนั้นสวี่มัวก็ยกมือซ้ายที่ว่างอยู่ขึ้นมาตบเบาๆ ลงไป
บนลำตัวของม้าดำ

เพียะ!

“ฮึ...”

ม้าดำร้องเสียงดังราวกับเจ็บปวด ก่อนจะเหมือนถูกแรง
กระแทกมหาศาลซัดเข้าใส่ มันเซถลา กระโดดถอยออกไป
ด้านข้างไกลหลายเมตร!

บทที่ 424 ม้าตัวนี้ฉันเอา

ม้าดำเซกลาเหมือนคนเมา เดินโซเซไปหลายก้าวจนเกือบจะล้ม โชคดีที่ยังทรงตัวไว้ได้ มันสั่นหัวเล็กน้อยเหมือนยังมีนั่งพ่นลมหายใจเสียงดัง ก่อนจะหันมาจ้องสวี่มัว แววดานายทั้งความตกใจและความโกรธ

ดูเหมือนมันจะถูกยั่วอย่างแท้จริง สีขากระที่บพื้น หมุนตัวกลับมาพร้อมส่งเสียงร้องอี ก่อนจะพุ่งใส่สวี่มัวอย่างดุตัน!

“อะ!”

“สวี่มัว ระวัง!!”

ทุกคนยังไม่ทันหายตกตะลึงจากเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ พอเห็นภาพนี้ก็ยิ่งแตกตื่น ต่างส่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัว

ในจังหวะที่ม้าดำพุ่งเข้ามา อวีเซ่งหนานรู้สึกว่ามีมือที่ประคองอยู่ด้านหลังของเธอถูกปล่อยออก ชายหนุ่มขำกายก้าวออกไปข้างหน้า ยืนบังเธอไว้ด้านหลัง

อวีเซ็งหนานคิดไปตามสัญชาตญาณว่าเขาจะใช้ร่างกาย
รับอันตรายแทน เธอถึงกับตกใจรีบอุทานว่า “หลบระ...”

แต่พูดยังไม่ทันจบ เธอก็ชะงักไป ดวงตาเบิกกว้างด้วย
ความเหลือเชื่อ

ไม่ใช่แค่เธอเท่านั้น จ้าวสี่อิ่งและคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่ด้านหลัง
ก็เป็นเช่นเดียวกัน

เพราะภาพที่ปรากฏตรงหน้ามันเกินกว่าที่ทุกคนจะเชื่อ
ได้...

สวีมั่วปล่อยอวีเซ็งหนาน แล้วยื่นมือขวาไปหาม้าดำที่พุ่ง
เข้ามาตรงหน้า

เดิมที่ม้าดำเหมือนจะก้มศีรษะจับสวีมั่วด้วยท่าทางดูต้น
แต่เมื่อมันจับลงมากลับกัดถูกเพียงอากาศว่างเปล่า และใน
จังหวะเดียวกันนั้น มือขวาของสวีมั่วก็วางลงบนศีรษะของมัน
อย่างพอดีบพอดี

ในเสี้ยววินาทีนั้น ม้าดำก็เหมือนถูกสะกด ร่างทั้งร่าง
หยุดนิ่งอย่างเหลือเชื่อ ตัวมันสั่นเล็กน้อย ในดวงตาเต็มไปด้วย

แวหวาดกลัว ช่วงแรกยังมีแรงต่อต้านอยู่บ้าง แต่ก็หายไป
ในพริบตา สายตาค่อยๆ อ่อนลง สุดท้ายก็ยอมจำนนโดยสมบูรณ์

ภาพตรงหน้าทำให้ทุกคนรู้สึกราวกับได้เห็นเสือดุร้าย
แปรเปลี่ยนเป็นกระต่ายเชื่องในเวลาไม่กี่นาที

สวี่มัวไม่ได้สนใจความตกตะลึงของผู้คนรอบข้าง แต่
กลับมองม้าดำตรงหน้าด้วยความสนใจยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เขาเดินไป
ด้านข้างของม้า ยกมือขวาขึ้นตึงอานที่สายรัดขาดและเอียงอยู่
บนหลังม้าลงมาแล้วโยนทิ้งไปด้านข้างอย่างสบายๆ

อานม้าที่ดูเบาหวิวในมือเขาดกกระแทกพื้นดังตึง

จากนั้นเขาก็แกะบังเหียนออกอีก ปลดปล่อยข้อจำกัด
ทั้งหมดของม้าดำออกอย่างสิ้นเชิง

ต่อมาสวี่มัวใช้มือหนึ่งจับคอม้า อีกมือหนึ่งกดบนหลังมัน
แล้วกระโดดขึ้นหลังม้าอย่างง่ายดาย เขาตบคอมันเบาๆ จากนั้น
ก็หนีบลำตัวม้าด้วยสองขา

ม้าดำสะดุ้งเล็กน้อย มันสะบัดหัวไปมาก่อนจะเริ่มวิ่งไป
ข้างหน้า

“...”

ภาพตรงหน้าทำให้ทุกคนจากที่ยังช็อกอยู่กลายเป็นอึ้งต่างเบิกตากว้างมองม้าม้าดำที่เริ่มวิ่ง และชายหนุ่มบนหลังม้าย้วยความไม่ยากเชื่อสายตา

กุกกับ ๆ ๆ ...

เสียงกีบเท้าม้าม้าดังกระหึ่ม ช้ายังเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

ไม่นาน ม้าม้าก็เหมือนได้ปลดปล่อยตัวเอง วิ่งพุ่งไปบนสนามหญ้าอย่างสุดแรง

บนหลังม้าม้า สวีมีวโน้มตัวเล็กน้อย มือซ้ายคว้าแผงคอม้า มือขวาประคองด้านข้างลำคอ ร่างกายขยับขึ้นลงตามจังหวะการวิ่ง แต่ยังคงนั่งมั่นคงบนหลังม้าม้าอันเรียบลื่น

หนึ่งคนหนึ่งม้าม้าดูประสานสอดคล้องกันอย่างประหลาด ทะยานไปพร้อมกันจนให้ความรู้สึกถึงความเข้าใจโดยไม่ต้องเอ่ยคำใด สนามแข่งม้ากว้างใหญ่เต็มไปด้วยเสียงกีบเท้าม้าที่ดังเป็นจังหวะ รวากับแม้แต่แสงอาทิตย์ก็สาดส่องมายังหนึ่งคนหนึ่งม้านั้นมากเป็นพิเศษ

“เอ่อ...นี่มัน...”

“ฉันไม่ได้ฝันไปใช่ไหม ใครหยิกฉันที่...โอ้ย! แกหยิก
จริงๆ เอะ!”

“แกบอกให้หยิกเองนี่ ถ้าเจ็บก็แปลว่าไม่ได้ฝัน!”

“พี่สวี่โคตรเทพเลย!”

“นี่มันยอดเยี่ยมสุดๆ!”

“สุดยอด!”

ริมสนามหญ้า ผู้คนกลุ่มหนึ่งค่อยๆ ตั้งสติกลับมาได้ แต่
ดวงตายังคงเบิกกว้าง มองหนึ่งคนหนึ่งม้าในสนามด้วยความ
ตื่นเต้น พร้อมเสียงพูดคุยอ้ออึ้งที่ดังไม่ขาดสาย

จ้าวสี่อี่งอุทานอย่างทิ้งๆ “ว้าว! สวี่มัวเก่งมากเลย พี่ซื่อซือ
ดูสิ เขาปราบม้าตัวนั้นได้จริงๆ ด้วย แกมยังขี่โดยไม่ใช้อานอีก
ต่างหาก!”

หลิวซื้อซื้อยัมปลางพักหน้า สายตาที่มองสวีมั่วเต็มไปด้วย
ด้วยความประหลาดใจ...ชายคนนี้นี่มักจะสร้างความตะลึงให้ผู้คนที่
ได้เสมอ

ในสนาม อวี๋เซิ่งหนานเองก็ได้สติกลับมาแล้ว เธอมอง
สวีมั่วที่อยู่บนหลังม้าด้วยดวงตาที่ฉายประกายแปลกๆ

สวีมั่วควมม้าดำวิ่งวนไปรอบสนามใหญ่หนึ่งรอบ ก่อนจะ
ควมกลับมายังจุดเริ่มต้น ม้าดำหยุดฝีเท้าลงเองโดยอัตโนมัติ มา
หยุดอยู่ตรงหน้าอวี๋เซิ่งหนานโดยที่เขาไม่ต้องออกคำสั่งใดๆ

สวีมั่วพลิกตัวลงจากหลังม้า แล้วตบคอมันอย่างชื่นชม
จากนั้นก็หันไปมองอวี๋เซิ่งหนานพร้อมยิ้มบางๆ ก่อนพูดว่า
“คุณอวี๋ ม้าตัวนี้ฉันเอา”

น้ำเสียงนั้นไม่ใช่การขอความเห็น หากแต่เหมือนการ
ประกาศการตัดสินใจ หรือแจ้งข้อเท็จจริงที่ได้ข้อสรุปแล้ว

หากเป็นเวลาปกติ ใครก็ตามที่กล้าพูดกับอวี๋เซิ่งหนาน
ในลักษณะนี้ คงโดนระเบิดอารมณ์ใส่แน่ ต่อให้เป็นผู้ใหญ่เธอก็
ยังไม่พอใจ แต่เมื่อได้ยินสวีมั่วพูด เธอก็กลับไม่รู้สึกรุนแรง
แม้แต่หน่อย ตรงกันข้าม ยังรู้สึกที่ ‘ควรเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว’

สวีมัวชื่นชอบม้าตัวนี้จริง ๆ และเมื่อเขาตัดสินใจแล้ว
ก็ไม่จำเป็นต้องคิดอะไรให้มาก

เมื่อเห็นว่าอวีเซ่งหนานยังไม่ตอบ สวีมัวจึงเอ่ยซ้ำอีกครั้ง
“คุณอวี?”

“เอ๊ะ?”

อวีเซ่งหนานถึงได้สติกลับมา แล้วจู่ ๆ ก็ไม่กล้าสบตา
สวีมัวตรง ๆ เสียอย่างนั้น เธอไอแผน ๆ หนึ่งที ก่อนตอบอย่าง
ติดขัดว่า “เอ่อ...คุณอยากได้ม้าตัวนี้เหรอ เอ่อ...ก็ไม่ใช่ว่าไม่ได้
ถ้างั้นฉันจะให้...”

สวีมัวหัวเราะเล็กน้อย “เดี๋ยวก่อน ผมไม่ได้จะให้คุณอวี
ยกมันให้ฉันเปล่า ๆ หรือก บุญคุณใหญ่ขนาดนี้ฉันรับไม่ไหว...
ในเมื่อคุณอวีเปิดสนามม้าก็คงคุ้ยธุระกิจกันได้ ม้าตัวนี้ราคา
เท่าไรเหรอ ผมจะซื้อ”

คิ้วของอวีเซ่งหนานขยับขึ้นเล็กน้อย เธออดมองสวีมัว
ใหม่อีกครั้งไม่ได้ แวตาดายประกายขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนจะ
กลับคืนสู่ความสงบนิ่ง

เธอยิ้มบางๆ “อ้อ? สวีมัว คุณพูดจริงหรือ ฉันขอเตือนไว้ก่อนนะว่าม้ตัวนี้ไม่ถูกเลย เพื่อมันฉันลงทุนไปไม่น้อย ถ้าจะขายอย่างน้อยก็ต้อง...อืม อย่างน้อยสิบล้าน”

สวีมัวตอบอย่างเรียบๆ “ตกลง งั้นยี่สิบล้านแล้วกัน คุณอวีจะได้ไม่ขาดทุน”

พูดจบ เขาก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า พอเอาออกมาในมือก็มีสมุดเช็คกับปากกาเพิ่มขึ้น เขาเขียนเช็คยี่สิบล้านอย่างรวดเร็ว ฉีกออก แล้วยื่นให้อวีเซ็นชื่อนาน

“...”

อวีเซ็นชื่อนานมองสวีมัวด้วยสีหน้าตะลึง ความจริงเมื่อครูเธอพูดเล่นเท่านั้น ไม่คิดว่าชายหนุ่มจะเด็ดขาดถึงเพียงนี้ จนทำให้เธอไปไม่ถูก เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้ล้อเล่น เธอก็ยกมือรับเช็คมาโดยไม่รู้ตัว ก็มองดูตัวเลขอย่างละเอียด

ยี่สิบล้าน... ถูกต้องครบถ้วน และก็คงไม่ใช่เช็คปลอมแน่นอน

สามารถเซ็นเช็คยี่สิบล้านได้อย่างสบายๆ ดูเหมือน
ตัวตนของสวีมัวจะไม่ธรรมดาอย่างที่เคยคิดไว้เสียแล้ว...

บทที่ 425 เงินถึงใจถึง

“พี่เซ่งหนาน!”

“สวีมั่ว!”

ในจังหวะนั้นเอง จ้าวสี่อิ่งและคนอื่นๆ ก็เดินเข้ามา มองทั้งสองคนด้วยความอยากรู้อยากเห็น

หลิวจื่อหฺรฺเห่ลือบมองเข้คในมือของอวีเซ่งหนานแล้วถามด้วยความสงสัย “พี่สวี พวกพี่คุยอะไรกันหะรอ แล้วพี่เซ่งหนาน ถืออะไรอยู่นะ”

เซว้ซงทำหน้าที่เล่นพลาซซยับคิ้วไปมา “อย่าบอกนะว่า กำลังแลกเบอร์โทรศัพท์กันอยู่? เอ่อ...”

คนอื่นๆ รีบดึงแขนเขาไว้ พร้อมส่งสายตาเตือนว่าอย่าพูดอะไรไม่ยังปาก

เซิร์ฟงรู้ตัวว่าพูดพล่อยไปหน่อยเลยรีบหุบปากจับ แล้วมองอวีเซ่งหนานอย่างประหม่า แต่สิ่งที่ทำให้เขาแปลกใจคืออวีเซ่งหนานกลับไม่แสดงท่าทีโกรธเลยแม้แต่หน่อย?!

ไม่ใช่แค่เซิร์ฟงเท่านั้น คนอื่นๆ ที่รู้จักอวีเซ่งหนานต่างก็รู้สึกประหลาดใจ นี่มันน่าเหลือเชื่อยิ่งกว่าจากที่สวีมั่วซีมาเสียอีก

นี่ไม่ใช่นิสัยปกติของอวีเซ่งหนานเลย...หรือว่า...

สายตาของทุกคนค่อยๆ เลื่อนไปที่สวีมั่ว ความคิดของแต่ละคนแล่นไวจี ทำให้บรรยากาศดูแปลกไปเล็กน้อย

“สวีมั่ว! พี่เซ่งหนาน! ไม่เป็นอะไรใช่ไหม?”

จ้าวลี่อิงไม่รู้ว่าเป็นคนอื่นกำลังคิดอะไรอยู่ เธอแค่เป็นห่วงความปลอดภัยของทั้งสองเลยรีบวิ่งเข้ามาถามอย่างร้อนใจ

สวีมั่วหัวเราะ “แน่นอน ไม่เป็นอะไรหรอก”

อวีเซ่งหนานก็ยิ้มตอบ “ฉันไม่เป็นไร ขอขอบคุณที่เป็นห่วงนะ”

จ้าวสี่อึ้งถอนหายใจยาวอย่างเกินจริงพลางตอบตัวเอง
“เฮ้อ...ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว เมื่อกี้ฉันตกใจแทบตาย...”

จากนั้นเธอก็พูดต่ออย่างตื่นเต้น “สวีมั่ว เมื่อกี้นาย
ทำยังงัยกันนะ นายฝึกม้าตัวนั้นได้แล้วหรือ ทำไมมันถึงเชื่อง
ขึ้นมาทันทีเลยล่ะ”

คนอื่นๆ ต่างพากันเงี้ยว แววดตาเป็นประกายมองสวีมั่ว
ไม่กะพริบ

สวีมั่วหัวเราะเบาๆ “เรื่องฝึกม้านะ ฉันก็พอได้อยู่ แล้วก็
ดวงดีนิดหน่อยด้วย ม้าตัวนี้คงถูกชะตาคันก็เลยสำเร็จ”

‘พอได้อยู่’ อีกแล้ว...

ทุกคนอดกลอกตาในใจไม่ได้ คำสามคำที่หลุดออกมา
จากปากสวีมั่วนี้ทำเอาพวกเขาเริ่มพูดไม่ออก แทบไม่อาจมอง
มันในความหมายเดิมได้อีกต่อไป

ยิ่งไปกว่านั้น เหตุผลนี้ฟังยังงัยก็เหมือนแต่งขึ้นมา หรือ
จะพูดให้ตรงกว่านั้นก็คือ...อวดเก่ง!

แต่จะทำยังไงได้ล่ะ คนเขามีฝีมือจริง ต่อให้อวดเก่งก็ยัง
ทำให้คนอื่นต้องยอมรับอยู่ดี!

อวีเซิ่งหนานเขย่าเชคในมือเบาๆ พลังพุดหอยออกลือว่า
“สวีมัว คุณแน่ใจนะว่าจะใช้เงินยี่สิบล้านซื้อม้าตัวนั้น เชคใบนี้
ฉันไม่คืนแล้วนะ เตียวฉินจะให้คนไปขึ้นเงินโอนเข้าบัญชีเลย”

สวีมัวตอบยิ้มๆ “แน่นอน”

ทุกคนชะงักไปพร้อมกัน ก่อนจะพากันทำหน้าตกใจ

เซว่ซ่งโวยวายเสียงดัง “อะไรนะ! พี่สวี่ซื้อม้าตัวนี้จริงๆ
หรือ?! โอโฮ! ยี่สิบล้าน... จริงหรือเปล่าเนี่ย!”

อวีเซิ่งหนานยื่นเชคในมือไปทางเขาพลงแกล้งพุดว่า
“จ้ะนายช่วยฉันเอาเชคนี้ไปขึ้นเงินดูใหม่ จะได้รู้ว่าเป็นของปลอม
หรือเปล่า”

เซว่ซ่งรีบโบกมือรัวๆ “ไม่ๆๆ ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น
เชคที่พี่สวี่เอาออกมาแน่นอนว่าไม่มีทางเป็นของปลอมอยู่แล้ว
แค่แบบว่า... จุๆๆ ...ใจไม่ถึงคงไม่กล้าทำ ซื้อม้าตัวเดียวด้วย
เงินยี่สิบล้าน พี่สวี่นี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ!”

พูดไปพูดมา เขาก็ทำหน้าหงอยอย่างเจ็บปวด “เฮ้อ! แบบนี้แม้แต่คำปลอบใจตัวเองนิดๆ หน่อยๆ ของฉันก็ไม่เหลือแล้วสิ! ฟีส์ที่ทั้งเก่ง ทั้งรวย...จะให้คนอื่นมีชีวิตอยู่ยังไงกันเนี่ย!”

ทุกคนหัวเราะลั่น

หลิวจื่อหฺรู่พูดขึ้นว่า “เอาน่า เลิกทำตัวน่าสงสารสักทีเถอะ! นายก็ไม่ใช่ว่าควักยี่สิบล้านออกมาไม่ได้ซะหน่อย”

เซว้ซงเบิกตาโต “ควักนะควักได้! แต่พอควักออกมาแล้ว ต้องกินกลับไปเป็นเดือนนะสิ ฉันไม่ยอมหรอก!”

หลังจากหัวเราะหยอกล้อกันพักหนึ่ง จ้าวสี่อังกี้ถามสวีมั่วด้วยความสงสัย “สวีมั่ว นายซื้อม้าตัวนี้จริงๆ เหรอ แต่นายไม่ใช่ว่าต้องกลับต่างประเทศหรือไง แล้วจะพามันไปยังไงล่ะ”

“อ้อ? สวีมั่วอยู่ต่างประเทศหรอ” อวี๋เซ่งหนานเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยก่อนพูดว่า “ถ้าคุณไม่สะดวก บอกที่อยู่มาก็ได้นะ เตียวฉั่นจัดการส่งม้าไปให้เอง”

สวีมั่วส่ายหน้า “ไม่ต้องหรอก เลี้ยงม้าตัวนี้ไว้ที่นี้แหละ ฉันมีเวลาค่อยมาเยี่ยม ค่าเลี้ยงม้าคิดแยกต่างหากมานะ”

ทุกคนถึงกับอึ้ง

เซว้ซงพูดด้วยความเลื่อมใส “เซี่ย จ๋ายยี่สิบล้านซื้อม้า
แล้วยังปล่อยทิ้งไว้ที่นี้เนี่ยนะ! พี่สวี่นี่คนจริงจังจริงๆ! มีเงินนี้จะทำ
อะไรก็ได้สินะ ฉันนับถือเลย!”

สวี่มั่วถึงกับพูดไม่ออก

พวกนายก็เป็นลูกคนรวยเหมือนกันไม่ใช่หรือไง ยังมีหน้า
มาพูดอีก

อวีเซิ่งหนานพยักหน้า “ถ้าเป็นแบบนี้...ก็ได้ ส่วนค่าเลี้ยง
ม้าไม่ต้องหอรอก เงินส่วนเกินที่คุณให้มาก็พอสำหรับค่าเลี้ยง
หลายปีแล้ว”

สวี่มั่วพูดอย่างไม่ใส่ใจ “งั้นก็รับกวนด้วยแล้วกัน อ้อ ก่อน
หน้านี้ฉันชนะพนันไปนิดหน่อย พวกนายก็เอาเงินส่วนนั้นให้
คุณอวีไปเลยแล้วกัน ถือเป็นค่าที่เลี้ยงม้ามา”

เซว้ซงร้องขึ้นทันที “ไม่น่า! พี่สวี่ยังจำเงินแสนเล็กๆ นั้น
ได้อีกเหรอ!”

สวีมัวหันไปมองเขาแวบหนึ่ง “อย่าลืมล่ะ นายแพ้วสองรอบ
รวมเป็นสองแสน”

เซวี่ซง “...”

จ้าวลี่อิงที่ยืนอยู่ข้างสวีมัวมองม้าดำตัวใหญ่ที่อยู่ด้านข้าง
ด้วยความสนใจ ก่อนจะอดพูดไม่ได้ว่า “สวีมัว มันแข็งแรงแล้วหรอ
ขี่ได้ใช่ไหมอะ”

สวีมัวหันมามองเธอแล้วยิ้มบางๆ “ทำไม อยากรขี่หรอ”

จ้าวลี่อิงมีสีหน้าคาดหวัง “ได้ไหมล่ะ ก่อนหน้านี้ฉันลอง
ขี่ม้ามาหลายตัว แต่ละตัวดูดีมาก ควบคุมไม่อยู่สักนิด สุดท้าย
เลยต้องขี่แต่ม้าตัวเล็ก...”

พอเห็นสีหน้าเหมือนถูกกลั่นแกล้งของเธอ สวีมัวก็อด
หัวเราะไม่ได้ น้ำเสียงที่อ่อนโยนโดยไม่รู้ตัวหลุดออกมา “ได้สิ
ไม่ต้องห่วง เดี่ยวฉันทำให้มันเชื่อฟังเธอเอง”

จ้าวลี่อิงตาเป็นประกายด้วยความดีใจ “จริงนะ? ดีเลยๆ!”

สวีมัวมองม้าดำ ก่อนจะหันไปบอกอวีเซิ่งหนานว่า “คุณอวี
รบกวนให้คนเปลี่ยนอานม้าใหม่ให้มันหน่อยสิ”

“ไม่มีปัญหา” อวีเซ่งหนานพยักหน้า แต่แล้วก็ลังเลเล็กน้อย “สวีมั่ว นายจะให้สิ่งี่จริง ๆ เหรอ มันเพิ่งถูกฝึกได้ไม่นานจะเป็นอันตรายเอานะ...”

สวีมั่วหัวเราะ “ไม่ต้องกังวล ฉันรู้ขอบเขตดี”

“ก็ได้...” เมื่ออีกฝ่ายพูดเช่นนั้น อวีเซ่งหนานก็ไม่คัดค้านต่อ เธอรับสั่งให้คนนำอานม้าและบังเหียนชุดใหม่มาใส่ให้ม้าดำ

ม้าดำพ่นลมหายใจเสียงดังอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่พอเหลือบมองสวีมั่วก็ยอมอยู่หนึ่ง ไม่ขัดขืน

อวีเซ่งหนานมองภาพนั้นด้วยความตื่นตะลึง เธอไม่เคยเห็นแบล็กแฟลชเชื่อฟังขนาดนี้มาก่อน ก่อนหน้านี้ที่ยังไม่พามันออกมาก็เพราะแค่ใส่อานม้าให้ก็ใช้เวลาแทบทั้งวันแล้ว และก็น่าจะเพราะมันไม่ให้ความร่วมมือดี ๆ อานจึงมีจุดบกพร่อง พอฝึกจริงจ้ะจึงเกิดปัญหาแบบก่อนหน้านี้ขึ้น

แต่สิ่งที่ทำให้เธอประหลาดใจยิ่งกว่าคือเหตุการณ์ถัดไป

เมื่อใส่ยานและบังเหียนเสร็จ สวีมัวเดินเข้าไปข้างม้าดำ
ลูบคอมันราวกับกำซัບอะไรบางอย่าง จากนั้นหันมาพูดกับจ้าวสี่อิ่ง
ว่า “เรียบร้อย ฉันบอกมันแล้ว เธอขึ้นขี่ได้เลย”

“ฮะ...”

จ้าวสี่อิ่งคิดว่าสวีมัวพูดเล่นจึงเผลอปากหัวเราะ “นั่น...ฉัน
ขึ้นแล้วนะ”

ท้ายที่สุด ด้วยความช่วยเหลือของอวีเซิ่งหนาน จ้าวสี่อิ่ง
ก็ปีนขึ้นหลังม้าอย่างเก้ๆ กังๆ เหยียบโกลนอย่างระมัดระวัง
จับบังเหียนไวแน่น

เธอเอียงศีรษะเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ
สะบัดบังเหียนเบาๆ แล้วพูดว่า “ไป...ไม่สิๆ ...อี!”

“...”

ม้าดำหันกลับมามองเธออย่างสนใจ ก่อนจะส่ายหัวเบาๆ
แล้วค่อยๆ เดินออกไปอย่างเชื่องช้า...

บทที่ 426 ตัวก่อปัญหามาแล้ว?

จ้าวสี่อิ่งในตอนแรกยังรู้สึกตึงเครียดอยู่บ้าง มือกำบังเหียนแน่น ไม่กล้าขยับส้อมสี่ส้อมห้า แต่ไม่นานก็สังเกตได้ว่าม้าตัวนี้ดูเหมือนจะแตกต่างจากม้าตัวอื่นจริงๆ เวลาที่มันเดินแทบไม่รู้สึกถึงแรงกระเทือนเลย แถมยังไม่กระสับกระส่ายเหมือนม้าตัวใหญ่หลายตัวที่เธอเคยลองมาก่อน

เธอค่อยๆ วางใจลง ร่างกายเริ่มผ่อนคลายขึ้น จากนั้นก็ลองหนีบท้องม้าเบาๆ แล้วออกคำสั่งว่า “ฮี้! เร็วขึ้นหน่อย!”

ม้าดำสายหัวไปมา ก่อนเร่งฝีเท้าวิ่งเร็วขึ้นจริงๆ

ผลคือจ้าวสี่อิ่งตั้งตัวไม่ทัน ตกใจจนร้องลั่น “ฮะ! เร็วไปแล้ว! ช้าลงหน่อย!!”

“...”

ม้าดำหันศีรษะมาเหลือบมองเธอเล็กน้อย สายตานั้นราวกับจะบอกว่า ‘จะเอาอย่างไรกันแน่เนี่ย’